

Šy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja cze
Šsmójbnj statoł,
A twój šwjatoł
Gradny je.

Sa staw špróznj
Kapoł móznj
Dubošč ma;
Bóh pał šwěrnj
Pšes spał měrnj
Čerštwosč da.

Nječ ty spěwałš,
Šsměrnje dželałš
Wšědne dnj;
Džeń pał šwjatj,
Dušči datj,
Wotpocznj ty.

S njebešč mana
Nječ čji kmana
Žiwnošč je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotšew cze!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihcizšczerńi w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pšedpłatn 40 np. dostacž.

3. njedžela adventa.

1. Tim. 2, 4.-6.

Bóh čze, šo by wšittkim ludžom pomhane było — tak praji nam šwjaty Pawoł. Wón njerěči wošebje wo advencze teho Knješa a adventšeho krala š mjenom njemjenuje, kotremuž w tym čašku napšecžiwu hladamy, ale adventška je to tola myšl; pšetož wón pokazuje na pomož, kotraž je pšes njeho do šwěta pšišćla.

Bóh čze, šo by wšittkim ludžom pomhane było.

1. Jedyn jenicžki je, pšes kotrehož to móže;
2. Š temu jenicžkemu dyrbjja wšitzy pšićnč.

1. Kak wjele potrebnjch kłapa hodny wo našče durje. Štari a kthori naščeje pomozny potrebaja. Žarowazy potrebnjch troščta. Haj, niž jenož jich wjele, ale wšitzy pomozny potrebaja, hdyž tež niž dla čělneje, dha tola dla duchowneje nušy; hdyž niž w žiwjenju, dha tola w šmjerczi a šudženju. Pomozny potrebnj šu wšitzy čłowješkoj wot teho čaška, šo je hrěch do šwěta pšišćol a je naš wot Boha dželił a semju doł žakosče činił. Što praji nětko japosćol, što mamy wocžacž? Praji wón, šo šmy Božeho hněwa hódni? Praji wón, šo nješy niczo šašlužil a niczo šo nadžecž nimaš? Šrudnje, hdy by tak było. Ně, lěpšče wón pšipowjeda: Bóh čze, šo by wšittkim ludžom pomhane było. Tola jedyn je, pšes kotrehož wón to móže. Što je tón jedyn? Pšišći kral Cyruš běšče jemu šo pšecžiwjazešo šerschtu pšewinył a jateho wšak a wón dyrbjješče š šmjerczi šašudženy byč.

Duž bu pšed Cyruša žadany. W bliskosći Cyrušowj šyn hraješče, teho tón jatj kral na ruzy wša, tajki wón pšed krala štupi, kotremuž tón mały proščo ruzy napšecžiwu džeržješče. Duž bu Cyruš hnutj a jemu teho hólza dla woda. Tón bu šrednik. Tajšeho šrednika, kiž proščo ša naš ruzy pošebuje, mamy tež my. Što to je? To je tón, kiž šo šam dał je š wujednanju ša wšittkich. Wón je tón pomoznik ša wulkich a małych, ša bohattyh a kthudnyh. Wón tón jenicžki, pšes kotrehož Bóh čze, šo by wšittkim ludžom pomhane było.

2. Š temu jenemu dyrbjja wšitzy pšićnč. Advent dopomina na jeho pšićnčjenje do čěla, na jeho žiwjenje. Běšče došč, šo tu wón běšče na šemi? Došč, šo šo š wujednanju ša wšittkich da? Ně, wón wolašče: Pójče šem še mni wšitzy! Šdyž dyrbjješče nětomu pomhacž, dyrbjješče wón š njemu pšićnč a jeho wěrnosč pošnacž. Šewak jemu njepomhašče a pomhacž njemožješče.

Tak je dženska hičče, hacž runje wón tu wjazj čělneje njeje. Šo je wón š nam pšišćol, njeje došč, my dyrbimy š njemu pšićnč. Šenož štož š njemu a š pošnacžu jeho prawdu pšićnče, móže tu pomož namacž, kotruž je wón do šwěta pšićnč. Š njemu wšitzy! Wšitzy, kiž šu kthori, š temu jenemu, kiž móže šam wustrowicž. Wšitzy kthudži, kthwatajče š njemu, kiž móže šam wobohacžicž. Wšitzy, kiž dyrbimy wumrjecž, kthwatajmy š temu jenemu, kiž móže šam žiwnyh čžinicž.

Bóh čze, šo by wšittkim ludžom pomhane było w Šesušu Šhrustušu. Šamjeń.

Hlej, twój kral pschińdže k tebi!

(Spitta.)

Mat. 21, 5.

Hosianna w wyškofsczi!
Bohu čžesč a khwalenja:
Twój kral pschińdže čžishe k tebi
Bjes wójsta a bjes mjecža;
Hrěšchnizy, hlej, sa nim khodža,
Bědni, khori sa nim du,
Sa nim džěczatka ho wodža,
Semu k čžesčzi spěwaju.

Schěroko nětk wotank wrota,
Eswjate město Davitej!
Wšmicže i wutrobu joh' horje,
Wěczny trón je dobył hej.
Na pucž jemu scželcže rjenje
Balmome nětk hałosy,
Pšchetož i Božej hnadu čžehnje
K wam nětk fěrschta lubošny.

Alle praj mi, hđže je króna,
Kotruž kralej pschinješech?
Hđže mašč kwicž, kiž purpurowy
Na ramjo jom' powěšech?
Szeptar nihdže njewohladam,
Kiž by sđobnje pšchil joh',
Duž ja srudny stejo hladam,
Wutroba mi rudži ho.

Ach, tam na čžernjomym kerku
Kosče króna kralowa,
A ho hižom šžina lama,
Kotraž szeptar jom' byčž ma;
Haj, tež kwicž, kiž jeho budže
Woblez čžrijóda bjesbžna,
Khowa pohan hižom druhdže,
Hđžž tež njewě: čžeho dla?

Stol twój hižom postajeny
Tebi, šžwěta Šbóžniko;
Kšhiž či budže pomyschenny,
Hižom drjemo puščęža ho;
Schtom, hlej, je žno porubany,
Kronowanje pschilhadža;
Twój trón je či shotowany,
Jesu, hlej, na Golgatha!

Wschel. F. Bróška.

Hodowne wobrašy.

I.

Semrjeta macž.

Hđžež je po Božej woli do domu nusa sacžahnyła, tam rjenje njeje, a schtōž je tajki sastup nusy šžam nashonił, temu njetrjeba ho tole wuprajenje halke i wjele šžłowami dopokasowacž. Nunjež po tajkim nusa ženje witana njeje, dha dawa pať nam wona šžwoju bolosčžiwu mōž dwōjzju a trōjzju sacžuwacž, hđžž w čžabju pschilhadža, hđžež ho drusy wješela a hđžež je nam potom tať wokoło wutroby, kaž bychmy dže tošame prawo na wješele měli.

Hbrka nusa knježesche we wobhdenju krawškeho mišchtra Schērza. Jeho šžwa bēšche pod tšechu we schtwōrtym poschodže wulkeje thēže. Schthri šžhody wyškoto bydlicž, žortniwje rēka,

njebju bliže byčž dŷli semi; ale na tutej šžwě bēšche widžecž, so tam nusa pschēbhwasche, niz jeno na krōtku khwilku, ale jako podružniza. Dokelž tole bydlo drohe njebēšche, teho dla bē šžebi je mišchtr Schērž wotnajał; pschetož na klamy i wulkimi wolnami wōn ani pomyslicž njemōžesche, njeby je tež i hotowymi wēžami wupjelnicž mohł. Šžafarjo woblecženjow jeno i rēbka schthri šžhody wyškoto pschilhadžachu, a mišchtr Schērž teho dla ničžo wjazy na šžwōj čžestny titel njedawasche, ale džēlasche sa magazin, kotryž w pschisemju domu wēšty Levi wobšedžesche.

Schērž na šžwojim krawškim blidže šžedžesche a schijesche, ani šžłowa njeprajioschi, khiba-li so mēšesche šžwojej, jemu i napschecža šžedžazej 14lētnej džowzy, kotrejež šžabžluzba bu tež šžobu trjebana, nēkajki rošpokas dacž. Mjes nimaj lampka šžesjesche; psched wobemaj pať wišasche wulka schkleńczana kula, i wodu napjelnjena, kotraž drje lampžyne šžwětlo je šženocženej mozu na to město draštna scželische, na kotrymž ho runje schijesche, sa to pať wšcho druge čžim bōle sacžemnjesche.

Hiščęze druha šžwēza bēšche wō jštwje, lampka teje družiny, kotraž ho we wšchēdnym žiwjenju kuchinska lampka mjenuje. So by šžpēža wyschšcheho šžejnišchęža dostala, bēšche ho hornž powrōcženy na blido šžajil. Wobej šžwēcžžy wostajišchtej pschi tym šžtwu pschęzo hiščęze tať čžemnu, so mōžesche čžłowjek na myšł pschicēž, ta jena šžwēcžka bu jeno šžabwēcžena, so mohła druhu widžecž. Lampka, na hornžu šžejaza, pať njemēšesche ho i žŷła wjele šžwēcžicž. Mała pjeczłētna šžanka bēšche, mjenje i mucžnoty dŷli i wostudy, na lēhanžy wušnyła a na to waschnje čžerwjenej licžžy dostala, tej jenicžkei w žŷlej šžwě. Sa blidom šžedžeschtaj na plecžentymaj stolomaj, hižom dawno wuporjedženja potrebnymaj, wōškomlētna šženka a džępacžłētny šžurk. Tamna schtrykowsasche, tutōn čžitasche se šžwojeje schulskeje čžitanki hižom džępacž krōcž pschecžitane powjedańcžko. Duž wosta čžab i malej rošrēcžowanžy, i kotrejež šžonimy, so bē džęnša džęń hodowneho wobradženja, wo čžimž pať w tutej šžwě niz najmjensche widžecž njebē. Tudy bē sa džęczi jeno tajki wjecžor, kajsichž ma kōždy šžymski wjecžor šžydom. Pošłuchajmy na jeju rošmlowu!

„Wěsch ty tež, šžchto Šžornatež šžandrij džęnša dostanje?“

„Ně.“

„Wulkeho wutřkaneho konja. Sa pschipołdnju widžach, kať jeho šžlužbať k Šžornatežom nješesche. Šžubasch, kiž w mojej rjadowni šžedži, dostanje 3 tyski wołojanych wojaťow.“

„Š wotkal dha to wěsch?“

„Wōn je mi to šžam prajil. Wōn je te tji tyski domach namakał a do nich pohladał.“

„Alle pošłuchaj, šžurko!“

„Šchto dha?“

„Šako džęnša po thlěb džęch, o kať to pola pjekarja sa kōlacžkami wonjesche!“

„Ša hižom wēm, wčžera tam tež psched durjemi šžejo wostach. Šaj, to rjenje wonjesche.“

„Šaj, hdy by macž hiščęze žiwa byla, dha bychmy tež džęnša kōlacžk jěscž mohli.“

„Dha bychmy tež džęnša wobradžene dostali.“

Schērž chžysche hižom rjez: „Džęczi, džicže do loža! je schłoda petroleja;“ tola wōn tele šžłowa se rta njepschinješe, a jako wuhlada, kať ho woczi jeho pomoznizy se šžylsami pjelnjeschtej, šžhrabny i lēwej ruku pōdla njeho ležaze, mōdrošmuhate schantko a šžjēdže šžebi i nim rucže psches wobej woczi.

Š mjehkim hłōšom nan rjekny: „Wŷ džęczi, k lētu budže hižom lēpje. Šēdke hižom scže, dha džicže nětk do loža. Šutšje popołdnju pschinješu ke thosejej schthriššlēbornski kōlacžk.“

Mała šžanka bu wubudžena, na čžož džęczi se šžwojej lampku do pōdłanskeje komory džęchju; ale jako hižom kōžde sa ho we

lůžku ležešche, myšlesche hiščeže runje tať, kaž Venka a Surf wó jstwie, na swoju lubu macz, kotraž hižo dwě njeđzeli w twjerdeji khlódbnej semi na pohrjebniščežu ležešche.

Lěta dolho běšche wona khorowata byla, dolhe čašny njebě wjazny won do pschirody pschischa, a bě jej pschi tym mjenje w shtyri shtody dele, dnyži napošledku hiščeže wo šlědowaze shtyri shtody horje činicz bylo. Dolha khoroscz a khosty pschi pohrjebje běchu sbytkne šredki hacž do dna wucžerpale. Nanej teho dla i žyła tať njebě, jako budžishe w tymle lěče hodowne wješele ja šwójbu móžne byle, a dokelž bě wón žylicžki džen wot sažneho ranja hacž do póšdneho wječora na swoje krawste blido swajany, njebě wón tež wot druhich ludži žaneho nastorka dostať, i žymjenišcha šwojim džěčom małe wobradženje pschihotowacz. Šdnyž šo dwě woczi w šmjerczi sandželitej, a wošebje hdyž stej to woczi maczerje, dha šo wšchelake njewidži a njewobstarane wostawa, shtož budžishe šo hewat widžalo a wobstaralo.

Alle šnano wěsch ty, pscheczelnivy čitarjo, tež šwójbu abo jenotliwu wošobu, kotraž šo lěša wot hodowneho jandžela pschehlada a pschěndžena bycz šda. Kať lubo dyrbi čzi potom bycz, šo masch runje hiščeže čaša, šebje šameho něšcto kaž hodowneho jandžela ščinicz!

II.

Božo-džěščowj shtom.

Kotry shtom je najrjeišchi? Tať bu ras šyła džěčzi prašchana. Wšchelake shtomy šo najprjedy mjenowachu; jako pať jene džěčzo wotmolwi: „Božo-džěščowj shtom“, hnydom wšchě druge pschihłowachu: „haj, haj, Božo-džěščowj shtom; to je najrjeišchi shtom!“

Čžeho dla dyrbi Božo-džěščowj shtom najrjeišchi shtom bycz? Kať móžeshe šo stacz, šo je wón w našchim ludu i tajkej čžesčzi pschischoť, tať šo šebi hodowny šwjedžen bjes Božo-džěščoweho shtoma wjazny myšlicž njemóžem? Kať pschidžze, šo wón i tajkej móžniweji rěčžu i nam rěčžecz wě? —

Šswój wjeršch wón njebjekam pschiwobrocza. To wšchaf druge shtomy w lěšu a šahrodže tež čžinja; ale pokas, kotryž Božo-džěščowj shtom dawa, je tola najšepje rošymicz. Čžim dale dele, čžim bóle šo jeho hałosy rošchěrjeju. Njeje to wobras Božeho kralestwa, na semi pschezo dale šo rošchěrjazeho? Pschiruna džě šo tež hewat njebjeske kralestwo je shtomom, kotrehož hałosy šo nad žykej semju rošpschěščeraju a w kotrychž dyrbja ptadžata pod njebjekami wobhdenje namafacz. Tajti shtom dyrbi shtom žohnowanja bycz, a hałosy Božo-džěščoweho shtoma wjedža wo tym powjedacz. Dute šu je šwěčškami wobtykane, kotrež šo hodowny šwjedžen pala. Njebjeske kralestwo njeje móžne bjes radosče, radoscz njeje móžna bjes blyšchčza a jašnosče, i kotrymajž šo šwětlo, na kotrež šmy wšchědnje pokasani, pschěšaha. Čžemnoscz a šrudoba stej šo hromadu dacž dyrbjať, dokelž běšchtej wot wěčžnosče šbžnoscz a jašnoscz w hromadže. Šswoje mjeno ma Božo-džěščowj shtom wot teho, kotryž prajesche: „Ša šym šwětlo šwěta!“ Kaž je pschezo hiščeže mrokota na semi, hdyžž Šhryštuka nimaju, tať krynjesche, prjedy hacž w Šhryštuku šwětlo šwěta šhadžesche, toľsta čžma žyke čžłowjestwo, a hubjensstwo, pod kotrymž dyrbjachu čžłowste wutrobny šdychowacz, běšche jeno ščěh wotžusbnjenja wot šwěta. Nětko dyrbjesche šo nušy wobaracz. W čžmowej nožy bu pomoznik narodženy; a kaž šo Božu nóz blyšchčžaza njebjeska jašnoscz šjewi, tať čžze tež Božo-džěščowj shtom, wječor noweje Božej nožy šašwěčženy, w lubojnej jašnosčzi stejecz.

Šdžez pať šo šwětlo wupłodža, tam šbudžuje šo tež čžopłota, a čžopłota wutrobny rěša luboscz. Wo lubosčzi šwědčzi teho dla tež Božo-džěščowj shtom, a we waschnju lubosče leži, šo šo po jejnym wulečžu do wutrobny tež čžoply doscz šačžuwafsch, dostatu

luboscz dale wudželecž. „Tať je Bóh šwět lubowat, šo je šwojeho šyna do šwěta dat“, tať nam i Božo-džěščoweho shtoma napšcheczimo klinezi. Šhudny a jako nahe džěčžatko je Šbžnik pschischoť a swoju nistocž wobkhowat hacž do šmjercze na šschizju. Alle tať šmy my psches jeho luboscz wobohacženi, kaž džě tež wšchitke dary, wot čžłowsteje lubosče pod Božo-džěščowj shtom kladžene, halle psches to, šo je šwětlo Božo-džěščoweho shtoma wobšwěčžuje a je tať i darom Božeho džěščza ščžini, šwoju najrjenišchu šwjeczšinu dostawaju!

Na hałosach Božo-džěščoweho shtoma wišaju jabłuka, worjечи a druge plody, žoforowe twory, hwěšdy a šchleńčžane kule. Šlób šakasaneho shtoma póšnacža dobrego a šleho běšche, kotryž přenjeji čžłowjekaj w paradisu i šwojemu štaženju jědžeshtaj. Šlody hodowneho shtoma pať wobšwědčžuju, šo je počžerpjena shtoda šahojena. Šbžde jabłuko, na nim wišaze, je kulojte kaž našcha šemja a ma teho dla šemju wofnamjenecz, na kotrež je šo Šbžnik narodžil. Žoforowe twory čžzedža prajicz: Woptajče a hladajče, tať dobrocživy tón Šnjes a tať šlóbka jeho hnada je! A čžeho dla powišchamy worjечи na Božo-džěščowj shtom? — Kaž i worjechow, do šemje položenyh, nowe žiwjenje wubiva, nowe shtomy wuroštu, tať tež dyrbimy my šo pschezo šašo i nowemu žiwjenju šbudžowacz dacž, w nowym žiwjenju šhodžicz, šo mohli, hdyž tež naš ras do šemje položa, junu stanycz i rjenišchemu byczu. Šbžkate hwěšdy a šchleńčžane kule dopominaju naš na hwěšdy, kotrež w Božej nožy na njebju stejachu jako šwědžy wěčžneje lubosče Božej, šo na šhudu hrěschnu šemju tať bohacze wulateje. Alle wšchitko, wšchitko dyrbi šo blyšchčžicz a šybolicz, kaž tehdy w přenjeji hodownej nožy, tať dženkša pschi nowym wróčženju hodowniczki w šwětle Božo-džěščoweho shtoma. Škote a šlěborne nicže wobdawaju shtom do wšchěh štronow. Šenotliwe hałosy a hałožki njedyrbja šo wošamocžene šačžuwacz; wšcho jenotliwe ma psches nadobne drohi, po kotrychž móže luboscz šwoje jašne pucze šhodžicz, šjenocžene bycz. —

A tať dha nječ luboscz hiščeže to abo tamne i wuděbjenju Božo-džěščoweho shtoma pschidawa, jeno šo šo nad Božo-džěščowym shtomom Bože džěčzo šamo, nad hodownym wješelom hodowne šbože nješabudže. Šo šo to štaťo njeby, je horka na Božo-džěščowym shtomje wulka hwěšda pschicžinjena, šo by na tu hwěšdu dopominať, kotraž pobožnym mudrym i ranisheho kraja pucz i Bethlehemsťemu žłobikej pokajowafche; abo horkach stej jandžel, na tamneho Božeho póšla dopominazy, kotryž w šwjatej Božej nožy pobožnym pastyrjam narod šlubjeneho Měšičaka pschischoť powjedafche. A škóncžnje čžze čzi, kaž wjeršch Božo-džěščoweho shtoma, tež hiščeže delny džěl jeho šdónka i šbudženju šlužicz. Šónšamy teži po šwucženym waschnju w drjewjanym šschizju, šyre drjewo w šuchim, kaž budžishe i njeho wuroštlo. Š wěry do Šhryštufoweho šschizja dyrbi tebi wěra do Šefušoweho šbžneho naroda wurošč a to žohnowanje wufhadžecz, kotrež čžze čzi hodowny šwjedžen wobradžicz.

F.

Dr. Jan Brenz.

We šwojim pošlednim čžište je našch nabožny čžapopiš „Šomhaj Bóh!“ lubym čžitarjam tež wo tym powjedat, šajki šlawny předať běšche něhdušchi württembergski reformator Dr. Jan Brenz byl. Dženkša budž i temu hiščeže powjecz wo šlědowazym podawku i jeho žiwjenja pschidata.

Šedyn dženi da wójwoda Ulrich-Württembergski reformatora Šana Brenza i šebi pschicž a džesche i njemu: „Šchtož ja dženkša hiščeže tať pošdže wot Waš žadam, luby Doktoro, je pschede wšchěm to, šo mi na wšcho, shtož praju, žaneho šłowčžka nje wotmolwiče. Šjerēcžče po šajšim ničžo, ale pošlučhajče jeno, a

čiče, sčtož Wam Bóh pschifaže; ja sým s Wami w nowym strachu." Na to čitafche wón jemu list, kotryž běšche runje hafle s Mnichowa dostal. Tónle list wopshijefche tu nastróžazu pomjefč s nasajtra byla schpanifich jědných s jenyh polkownikom (Obrist) do Stuttgarta pschindže, a jo ma tutón polkownik wot thěžora pschifafnju, šo Brenza žiweho abo moweho smozowacž. Na to wójwoda Ulrich t Brenzej džefche: „Sa žaneje winy na Waschej krwi mječz nochzu; čiče, sčtož šo Wam najlěpsche byč sda, a wufchowajče šo, kať a hdžež chzecz. Sa chzu s dobrým šwědomjom s pschifahu wobtwjerdžič, jo ničzo wo Waš njewěm. Duž džiče w Božim mjenje! Bóh Wasche žiwjenje wobarnuj!“ Brenz bě w přenim wofomiku kaž wot Božej rucžki safaty, šhraba pať šo bórny, sežini mjelčizny šwój poklon a džěšche. Wójwoda pať hifčez se špšojtmaj woczomaj sa nim sawola: „Seli jo seče Bohu luby, wón nad Waschim žiwjenjom šwoju ruku wupšchestrje.“

Na domojpucžu wot wójwodoweje rezidenzy hacž do šwojeho wobhdenja pošbže Brenz šwojej woczki t njebjefam kaž němý modleť, a jako běšche doma na šwojej toleni padnyť, šo jemu šdasche, kaž by njebjefki hlobš prajil: „Wšmi pokrutu hľěba a dži brěšowy lěš (tať rěfšche tehdy nětko tať mjenowane horne město Stuttgarta) horje, a kotrež thěžne durje wotewriene namafsch, tam dži nuts a šhowaj šo pod tšechu.“ Šnydom šebi wón pokrutu hľěba pod pažu wša a džěšche, nikomu ničzo njeprajiwšchi, s domu a brěšowy lěš horje, hdžež tehdy hižom jednotliwe thěžne stejachu, namafa pať wšchitke samknjene; jeno durje tať mjenowaneho krajneho doma bčchu wotewriene. Duž do njeho fastupi, džěšche hacž do šchtwórtého pošthoda horje, mjes tym šo jeho ničto ani njewohlada, ani njesafšyšcha, a tať pschindže wón nje- phtnjeny hacž pod tšechu, hdžež mjes hromadu šchitworóšneho drjewa a tšechu po wšchěch šchtyrjoch safěse, tam nožowafche a tať dolho sawofsa, doniž šo wěšty njewjedžifche.

Hižom nasajtra thěžorški polkownik do Stuttgarta pschicžahny, wobšadži wšchě měšchčanzke wrota a wufhody wójwodškeje rezidenzy, haj šamo psched štwy wójwodny buch štraže postajene. Šako bčchu tute pschihoty sežinjene, šo polkownik pola wójwodny šankowicž da a jemu šwoju polnomóz pschepoda. Na frute wuprajenje wójwodny, šo móže wón s pschifahu wobtwjerdžič, jo ničzo wo Brenzu njewě, a šo je polkownikaj domolene, jeho pytač a žiweho abo moweho šobuwafč, šarjadowa tutón pschephtowanje domow w žylym Stuttgarcze, pschi čimž schpanifke tešafi a lebijje wšchitke loža, šafšez, dónžy a drjewonnje, šlomjane a šynowe lubje pschestor- kowachu. Šole džělo šchtyrnacze dnjom dolho trajefche; w tutym čažu móžefche Brenz hušto s drohi horje s rěčow ludži thób pschephtowanja domow wobšedžbowacž, kotrež šfónčnje pošledni džěť tež tórněnišchczo s krajnym domom potrejchi.

Brenz šlyšefche na tolenomaj klecžo a šo modlo šchczerkot brónjow a wolatnyh pytarjow psches žyly dom, wot jeneje štwy do druheje, s jeneho pošthoda do druheho ropotač a šo šfónčnje tež jeho wufchowanzy bližič. Šak běšche jemu pschi tym wokoło wutroby, jako wón brjeňki tešafow a lebijow tež do šwojeje drjewonnje štorfač šlyšefche, jako durbjefche šo šamo jeneho šfóčza šminyč, to njedawa šo šobufafčuwacž, mjele mjenje wopšafč. Šo tym šo bčchu wšchě šucziki žylyho domu podar. no pschephtane, šafšyšcha wón žedžiwje woczafowane kommando: „Džiče, wón tež tudy njeje!“ Šako na to polkownik wójwodže rezultat prošdného pschephtowanja domow wojjewi, pschifšajiwšchi, šo šam wěri, šo Brenz w Stuttgarcze njeje, džafowafche šo wón sa było šwojich ludži a da pschifafnju t wotjčhanju na šľědowazy džěť.

Šle kať, budža šo lubi čitarjo prafschecž, kať móžefche Brenz dvě njedželi dolho s jenej pokrutu hľěba a bjes picža šwoje žiwjenje šdžerčezč? Šo měšefche šo žyle jednorje tať: Šižom přenje pschipošdnjo w 11 hodžinach pschindže šofofsch, pschifwacž šo mjes

drjewom a tšechu hacž t Brenzej, šnježe jejo t jeho nohomaj a runje tať čiče šako wotědže, kaž bě pschifšla. Brenz šo dolho njerosnyššefche; wón wša jejo sa šwój wobjed, wotkra šebi kruch hľěba t temu a džafowafche šo Bohu wutrobnje. Šak pschifha- džefche tale šofofsch wšchědnje w tymšamym čažu, a tať měšefche tež Brenz wšchědnje šwój jednorý, ale dobry wobjed. Šajšpodžiw- nišche pať běšche, šo wona wot teho dnja šem, hdžež schpanifka byla rano Stuttgart wopufchčzi, wjazny njepšchifhadžefche.

Šunjež Brenz ludži na hafy prajič šlyšefche: „Nětko šu prječž,“ dha tola njepšchowafche, šwój wufchow wodnjo wopufchčezč, ale pschecžini žyly džěť jako wyšofki šwjedžěť sa šwoju wutrobu s modlitwu a šhwalbu Božej; hafle mjeczor wón se šwojeho pschephtka wulěšy, na čzož běšche jeho přeni thób hnydom t wójwodže Ulrichaj.

F.

Biskopa Ambrosiowa († 397) modlitwa, přjedy hacž šo na klětku poda.

Ša prošču, Šnježe, špožč ty mi
Tu wědomofč, kiž natwari,
A mišu rěč, tež ponižnofč,
Šo džeržu šo sa niškoh' došč.

Aš, twój Duch chžyl šlafč do erta
Mi šłowa, kotrež troštuja,
Šiž wěrjaznyh tež pošylnja,
Twój pucž pať šłudnym pošafa.

Nječ šłowa twojoh' wotrocža
Šaž mjeczje dušchu pschedrěja,
A tež kaž šchipy žehliwe
Wšchez t lubofčzi šahorja je.

S. Š.

Wšhelake s blifka a s daloka.

— Bibliški pucžnik je rošefšany a wudawa šo šobufšawam knihowneho towarštwja darmo. Drušy jón sa 15 np. doštanu.

— „Šionške hľošy“ šu docžifšchčane a nafchaj pošfelnišaj je rošnješetaj. Duž prošnym, šo byšchče jimaj tež dobre šerbške natwarjaze kniži t wobradženju sa hody wotkupili.

Š Draždžan. Ššchi mišym šwětle šłonža šhromadžichu šo nafchi Ššerbjo druhu njedželu adventa, 6. dezembra t. l., t šerbškej Božej šlužby w šchizněj žyršwi, kotruž tež někofš pschecželjo, šofšič bčchu s Šužizy pschipucžowali, wopytachu. Šřědar bě t. duchowny Šencž s Šamjenža a špowjednik t. duchowny Šafub s Šjefšwacžidla. Špowjednyh bě 153, mjenujžy 65 mužškich a 88 žónškich. — Šjana ličžba „bilifšich pucžnikow“ na lěto 1904 šo rošpscheda.

K rozpominanju.

Badž spokojom, hdyž tudy twoja zbóžnofč kčěje, tam budže zralič.

* * *
Šórľa radosée a zrudoby nosymy w jenej wutrobje.

* * *
Bliže a jasnišo widžimy w samotnofči to woko, kotrež nas wšitkich widži.

Šlucžil sa šacžanšto-šerbške pišmo: **z** = š (zub); **s** = š (syn); **š** = šch (šat); **e** = ž (cworn); **č** = čž (čern); **č** = čž (črij); **r** = šch po **p a k** (přah, křud) š, šj, šch po **t** (tři, třaso).